

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

V. évfolyam, 26. szám

2015. november 30.

Adventi Mikulás

Alig múlt el a Mindenszentek (meg a Halottak napja), és ismét gyertyák között élünk. No, ez azért más, hiszen most négy hétig gyűjtögethetünk, mindig vasárnap, mindig csak egyet, és korántsem a szomorúság a gyertyagyújtás oka. Advent kezdődött, ami várakozást, eljövetelet jelent. Igaz, egész évben gyakran várunk valamire, vagy valakire, de sokszor csupán a hétfőgét. Vagy azt, hogy teljen le a szolgálat, netán mikor lesz már ismét vasutas- tehát

fizetésnap. A vallásosabbja Jézust várja, a gyerekek, hittől függetlenül, a Jézuskát, hátha idén is hoz valamit. Feltéve, ha az ő utcájukban is a Jézuska hozza a földi jókat, és mondjuk nem a Téalapó. Persze, vannak, akiknek szerencséjük van, mert előtte jön még a Mikulás, ami azért nem apróság.

Hiszen az anyagi javaknak mindenki örül, pedig életünket a kevésbé számolható értékek határozzák meg. Igaz, amikor erre rájövünk, nem biztos, hogy értjük, hiszen nem tudjuk megszámlálni. Néha még azt is hátrébb soroljuk, mennyire vágyunk egy szóra, egy huncut és titkos, vagy éppen fülig érő mosolyra, egy jelre, hogy ezután másképp lesz. Aztán mégsem jön, vagy mire megérkezik, inkább nem vesszük észre, mert félünk megtenni, amit kéne. De az is lehet, hogy egyszerűen nincs türelmünk kivárni, inkább futunk még egy kört a számok után. Advent lehetőség, hogy ne csak békében, de békességben várjunk, várjuk azt, amire, akire már régóta vágyunk. Ne rontsuk el türelmetlenséggel az örömeinket.

Az utóbbi ezer évben gyakran gondolok erre, mert ha valakit, hát engem nagyon várnak. Még régebben, úgy kétezer éve még majd mindenki várt, hogy titkos ajándékot kapjon tőlem, ám az idők során változtak az igények, no meg nőttek is. Ma már csak az egészen kicsi gyerekek, no meg a szerelmesek érik be aprósággal, mindenki más komolyabb ajándéokra vágyik. Szóval az ajándékokkal van a legtöbb gondom, mert néhány mobil még belefér a puttyombba, de a lapos tévékkel már nehezen bírok. Különösen ahol nem divat a rénszarvas szán, no meg az ablakokba tett csizmákat is könnyebb gyalogosan telepokolni. Mármint annak, aki megérdemli!

Régebben járt velem anygalka meg egy ronda krampusz, hogy lássák az emberek, mindenkiről tudjuk, milyen volt az elmúlt évben. Aztán előbb az anygal, később a krampusz is kikopott mellőlem, rám maradt az ő feladatuk is. Én meg úgy gondolom, hogy a virgács sosem árt! Ezért aztán adok mindenkinek, bár ez sem olyan egyszerű, mint gondolnánk. Úgyhogy inkább mégsem mindenkinek. Mert nem mindegy, hogy rövid és vastag, vagy hosszú és vékony, de még abban is válogatnak, hogy sima vagy rücskös. A vasutasokkal például, különösen vigyáznom kell. Rendes népség ugyan, de mégis, ha kap, az a baj, ha nem kap, akkor meg az. Nekik inkább duplán viszek majd idén mindenkől.

Ideje összekapnom magam, még lekésem a cityt, és lesz nagy felhördülés. De az is előfordult már, hogy le akart szállítani egy takaros kallercsaj, pedig menetjegyre már több száz éve nincs gondom. Végül kiderült, nem tetszett neki a virgács, amit tőlem kapott. Tehát idén óvatosabb leszek, és újra inkognitóban utazom. Még a pótyjegyet is otthon nyomtatom, és akkora pecsétet teszek rá, hogy belógjon a széle az úrszelvénybe. Remélem, nem ismernek fel idő előtt.

Dolhai József

4625 Záhony Európa tér 5.
vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-286-1440, Fax: 03-70-63, 03-33-48
E-mail: juhasztne@zahonynet.hu, zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

HÁZIÁLLAT?

A szigorúan nevelt gyerek a 18. születésnapján odaáll az apja elé, és azt mondja neki: Édesapám, ma van a 18. születésnapom. Legyen szíves, engedjen el a diszkóba, de ígérje meg, hogy nem ver meg úgy, mint ahogy szokott. Mire az apa: Jól van fiam, nem bántalak! Másnap reggel a srác totálisan másnaposan, kékre-zöldre verve ébred. Édesapám! – kiáltott fel – megígérte, hogy nem bánt! Erre az apa: Fiam! Ez igaz, de mikor hajnalban hazajöttél, berontottál a szobánkba és leku...tad anyádat, engem stricinek nevezted, az öcsédet homokosnak, a nővéredet lesbikusnak, még elnéztem. De azt már nem tűrtem el, hogy bepottyantottál a szoba közepére, teleszurkáltad a barnát fogpiszkálókkal, és azt ordítottad, hogy márpedig a süni mától itt lakik nálunk...

MELLESLEG

Tizennégy évesen abban reménykedtem, hogy egy napon nekem is lesz barátnőm. 16 évesen teljesült a vágyam, jártam egy lánnyal, de ebben a kapcsolatban nem volt semmi szenvedély. A szenvedélyre a főiskolán találtam rá, de nekem olyan volt, mint egy királynő egy jól megírt drámában: mindig csak sírt és öngyilkossággal fenyegetett. Rájöttem, olyan nőre van szükségem, aki stabilitást nyújt, 25 évesen találtam is egy ilyet, de unalmas volt. Semmi sem hozta lázba. Ezért úgy gondoltam, hogy nekem izgalomra van szükségem. 28 évesen találtam egy ilyet, de nem bírtam tartani a lépést vele. Zabolátlanul flörtölt mindenkivel. Többször éreztem magam nyomorultnak, mint boldognak. Arra a következtetésre jutottam, hogy nekem egy ambiciózus hölgy kell. 31 évesen rátaláltam. A földön járt. Össze is házasodtunk. Olyan ambiciózus volt, hogy elvált tőlem és mindenemet elvitte. Most 40 éves vagyok, és úgy érzem lelkileg is érett férfivá váltam. Egész egyszerűen egy olyan nőt keresek, akinek jó nagy mellei vannak...

Balogh Attila